

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.255

Dimarts, 1 de març del 2016

SUMARI

- 1 Eugeni S. Reig ► El valencià de sempre: destrellat
- 2 Albert Pla i Nualart ► ‘Des que’/ ‘d’ençà que’: límits i paranys d’una sinonímia
- 3 J. Leonardo Giménez ► Moltes taules, i la de Rus també
- 4 Joan Josep Isern ► Salvem els mots
- 5 Ramon Barnils ► Vint normes per al català periodístic
- 6 Manuel Lillo ► Alacant es retroba amb la seua llengua
- 7 Magí Camps ► Injeccions nutritives
- 8 Un altre grapat

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. @InfoMigjorn

1 El valencià de sempre: destrellat

Eugeni S. Reig

El valencià de sempre (Alzira: Bromera, 2015), pàg. 242

destrellat

Acció de fer o dir alguna cosa contrària a la raó, sense sentit, fora de lloc, fora de propòsit i sense trellat.

L'escriptor otosí Joan Olivares Alfonso, en la seua novel·la *Dies de verema*, escriu:

«La que més verba tenia era, de bona tirada, la mare de Marineta, i també la que em semblava que deia més disbarats. O potser no n'eren, de disbarats, i era jo que, en la meua ignorància, me'ls prenia com a tals; perquè, passats els primers dies, ma mare, que era de normal una dona molt assentada, se l'escoltava ben atentament, com si allò que explicava l'altra fores coses de bona llei i no els destrellats que jo interpretava.»

L'escriptor cullerà Manuel Joan i Arinyó en la seua novel·la *Les nits perfumades* escriu:

«De l'etapa següent, la que hi anava anant-anant, recorde els retorns a la botiga, en què Lola, farta de sentir-me referir un destrellat darrere un altre, em feia callar [...]»

Enric Valor emprà la paraula equivalent *destrellatament*. En la seua novel·la *Sense la terra promesa* trobem:

«I fins i tot hi havia homes que suaven en el tall de la gleva vora ell, i li feien la contra, i intentaven fer-li veure com era una bogeria defensar “el socialisme” (la paraula mateixa ja els sonava molt malament) i la igualtat i tots aquests destrellataments i idees que se li havien clavat a la testerola.»

En valencià també es diu: destrellatament, despropòsit, desbarat

La llengua estàndard sol emprar: despropòsit, disbarat

En castellà es diu: *desatino, despropósito, disparate*

2 Des que/d'ençà que: límits i paranys d'una sinonímia

Albert Pla i Nualart

Ara, 19/02/2016

http://www.ara.cat/suplements/llegim/que-des-denca-Denca-Des_0_1526247421.html [€]

Alguns guionistes, cansats que els correctors transformin els seus *des de que* en *des que* en diàlegs informals, amb la consegüent pèrdua d'espontaneïtat, ja escriuen directament *d'ençà que*, una forma bastant menys viva que *des de que* però no tan artificiosa com *des que*. Segueixen així –en general, sense saber-ho– el consell que donava Albert Jané l'any 1981 en la seva columna a *l'Avui*: “En la llengua parlada, en lloc del conjunt normatiu *des que* és freqüent d'usar *des de que*. No sembla, per tant, gens desencertat, especialment en el cas que convingui un llenguatge planer i col·loquial, circumscrit, però, a la normativa, de recomanar l'ús preferent de *d'ençà que*, expressió ben viva, genuïna i popular”.

Però no és cert que *des (de) que* i *d'ençà que* siguin del tot sinònims. *D'ençà que* defineix un interval que va des d'un punt del passat al present de la persona que parla, mentre que *des (de) que* només indica el punt inicial d'un espai de temps i, per tant –i a diferència de *d'ençà que*–, pot marcar l'inici d'un interval que acaba en el passat o fins i tot que comença en el present o en el futur. Per això és correcte “Des que vas arribar fins que vas marxar” i no pas “D'ençà que vas arribar fins que vas marxar”; o “Des d'avui...” i no pas “D'ençà d'avui...”

Solà, al seu llibre *Parlem-ne* (Proa, 1999), hi afegeix un altre cas: diu que només *des (de) que* ens pot servir per parlar d'un temps molt pròxim. Si són les 10 de matí, podem dir “Des (de) que m'he llevat tinc mal del cap” però no “D'ençà que m'he llevat [...]”.

Sembla, doncs, que *des (de) que* és una peça més bàsica i versàtil de la llengua que *d'ençà que*. Sempre que diem *d'ençà que* també podem dir *des (de) que*, però no al revés. Per tant, hi ha el perill que optant sempre per *d'ençà que* en fem un mal ús i empobrim el català diluint el seu sentit més específic en el més genèric de *des (de) que*. I tot plegat fa potser més raonable, per preservar la versemblança d'un diàleg espontani, que la norma toleri *des de que* en registres molt informals.

3 Moltes taules, i la de Rus també

J. Leonardo Giménez

Levante-EMV, 01/02/2016

<http://www.levante-emv.com/cultura/panorama/2016/02/01/soles-taules-i-rus-tambe/1373264.html> [E]

Parar taula és una expressió molt nostra, que com tots sabem significa ‘disposar damunt de la taula les coses necessàries per a menjar’. L’equivalent en castellà és “*poner la mesa*”, però en valencià, en eixe sentit, usem el verb *parar*, més que *posar*. Tampoc *pondre*, que ho deixem per a les gallines, i tota classe d’aus femelles, i per al Sol. A més, li llevem la *la* i ens queda, com he dit, un *parar taula*, de tota la vida, la mar de genuí, de comunicatiu i de normatiu, arreplegada pel *Diccionari normatiu valencià* de l’AVL i anteriorment pel *Diccionari valencià* (GV, IIFV, Bromera, Lacreu) i pel SALT, entre altres diccionaris. En alguna ocasió hem pogut vore algun escrit, traduït malament, que aproximadament deia “anem a posar la taula...”, i m’entraven ganes de preguntar: “A on la posem?”. I igual com la parem, la llevem o alcem sense *la*: “Després llevarem (o alçarem) taula”. I quedar-se *baix taula* és ‘arribar tard a un àpat, a un convit, quan ja han acabat de menjar, i no queda res’; també és ‘fer tard a un acte del qual es podia disfrutar’, ‘no arribar a temps’. Per cert, que *baix de*, ja siga d’una taula, d’un llit o de qualsevol lloc, podem fer tot el que vullguem i és normativament correcte, com avala la nostra (primera) autoritat idiomàtica, l’AVL. També tenim la dita *A la taula i al llit, al primer crit*. Com que vostés això ho tenen molt clar, no cal que definisca tan nostrat proverbi. *Anar l’aigua per l’última* (o *dar-rera*) *taula* és ‘que una cosa ja està a les acaballes, a punt de completar-se, de finalitzar’. I si *l’aigua va per totes les taules*, és que tot està descontrolat. Amb eixa paraula també tenim *acabar en taules*: ‘empatar’; *deixar sobre la taula*: ‘suspendre temporalment la discussió d’un assumpte’; *posar sobre la taula*: ‘plantejar una qüestió per a debat o resolució’; *tindre taules*: ‘tindre experiència i saber moure’s en qualsevol activitat, en un escenari, en una reunió’. I taules històriques i variades n’hem tingut i en tenim un fum: les Taules de la Llei, Taula de Forces Polítiques, Taula de Canvi(s), redones i de totes les dimensions. La *taula* dona per a molt. Fins i tot per a denominar la batuda policial que va detindre, emmanillar i engabiar a Alfonso Rus i companyia la setmana passada: Operació Taula. Quina acció més higiènica i quin nom tan nostre, com la històrica Taula de Canvi(s), onomàsticament inductora d’esta.

M’enxisa que la Guàrdia Civil pose un nom tan valencià a una cacera de voltors (“*buitres*” en castellà, en Ausiàs March i en l’*Espill*) sense plomes ni bec. La

Taula ja és universal, es troba en totes les televisions, en totes les llengües poderoses i ben visible. Serà la Taula d'Imelsa o de Rus? Només em sap greu per Xavi Castillo. Què serà d'ell sense Rus? Però este encara donarà per a molt, de fet Castillo ja l'ha representat entre reixes. I podria batejar un programa com "La Taula de Rus".

4 Salvem els mots

Joan Josep Isern

Blog *Totxanes, totxos i maons*, 19/02/2016

<http://blocs.mesvilaweb.cat/jotajotai/?p=275509>

Feta la introducció [en l'apunt anterior](#), passo "sense més preambles" (com diria un comunicador poc documentat) a exposar-vos una selecció (en tinc més, que consti) de la llista de mots i expressions a recuperar i que vaig elaborant a foc lent des de fa uns quants anys. M'encantaria que fos útil i que molta gent s'incorporés a aquesta lluita contra l'empobriment de la nostra llengua.

Aquesta llista és oberta a tothom que hi vulgui col·laborar i, per tant, totes les aportacions que m'arribin dels lectors les acolliré amb els braços oberts.

Per ordre més o menys alfabètic tenim: **a bodes em convides!**, **afarta'm i digue'm moro**, **abillar-la** (tenir diners: "com l'abilles!"), **aguinaldo**, **algaravia**, **anar a tancar els ànecs** (anar a dormir), **anar a la pentinadora** (per "anar a la perruqueria"), **anar en cos de camisa**, **arribar i moldre**, **arribar a misses dites**, **a tot estrop**, **beure a galet**, **bocamoll**, **bunyol**, **camp d'aviació** (per "aeroport"), **aviador** (per "pilot"), **campi qui pugui**, **cantamanyanes**, **carregar els neulers**, **carrincló**, **castís**, **com hi ha món!**, **conèixer els coixos asseguts** (ser molt llest), **decòrum**, **deixar de volta i mitja**, **de què**, **moreno**, **desnerit**, **de traca i mocador**, **dir-ne penjaments**, **donar-se aire** (pressa), **enjòlit**, **envitricollat**, **ser un esmolet**, **esperit de vi** (per "alcohol"), **facècia**, **fer barrila**, **fer catúfols**, **fer el mec**, **fer figa**, **fer funció** (per "fer teatre"), **fer esquí** (per "esquiar"), **fer la llesca**, **fer més rots que badalls** (o més badalls que rots), **fer orelles de marxant**, **fer tronar i ploure**, **fer-se creus**, **fer-se el milhomes**, **ficar-se de peus a la galleda**, **fugir d'estudi**, **galifardeu**, **granota** (roba de feina), **ser un hereu escampa**, **llepafils**, **muller**, **murri**, **no dir ni pruna**, **no tocar quarts ni hores**, **no veure-s'hi de cap ull**, **nyap**, **pengim-penjam**, **perdre**

bous i esquelles, pesar figues, pinxo, estar pioc, prendre un cordial (licors després d'un àpat), **portar molt de vent a la flauta, portar-se l'oli, quartos** (per "diners"), **quin sidral!, repatani, sapastre, ser com el cul d'en Jaumet, ser cul i camisa** (o cul i merda, o cul i piu), **ser molt de la broma** (per "bromista"), **ser un pinta, sinvergüensa** (un grau més fort que "pocavergonya"), **tastaolletes, taujà, tenir les orelles a cal ferrer, tenir llana al clatell, tenir més gana que un soldat** (o un mestre d'escola), **tenir pa a l'ull, tenir traça, trellat, xampany, xeflis...**

La llista pot ser més llarga, però de moment ho deixaré aquí.

Ara us toca a vosaltres. Ànim!

Digueu-hi la vostra [al blog de l'autor](#) · Vegeu "[Salvem els mots \(1\)](#)"

RodaMots dedica aquesta setmana a alguns d'aquests mots: [a tot estrop](#), [fer tronar i ploure...](#)

5 Vint normes per al català periodístic (segons Ramon Barnils)

Quim Torra

Núvol, 19/02/2016

<http://www.nuvol.com/noticies/vint-normes-per-al-catala-periodistic-segons-ramon-barnils/>

En la seva tesi sobre "El català periodístic", de 1983, Ramon Barnils reflexiona sobre la necessitat d'assolir una llengua estandaritzada: "El periodisme català no ha viscut mai en la normalitat, ni plena ni parcial. Quan nosaltres estem amb una llengua normativa, els altres estan ja amb una llengua estàndard". La seva obsessió és la plenitud de la llengua, arreu dels Països Catalans: "Un català per a tothom, un llenguatge estàndard, una llengua apta, útil i viva, ajudaria a obtenir una societat apta, útil per a nosaltres i per a tothom, i viva entre les societats vives (...) No hi ha un català perfecte; no hi ha una llengua perfecta si no la utilitzen tots els seus subjectes. El català perfecte serà el que tindran per seu tots els membres de la societat dels Països Catalans. Ells el faran". Conclusió: "Les llengües necessiten més els periòdics, les revistes pornogràfiques i els telediaris (més que les biblioteques de les facultats universitàries, els prestatges de les editorials de prestigi o la sala Gaspar)".

Resumides, aquestes són les seves vint normes per a seguir:

1. La informació demana un llenguatge equilibrat, sense personalismes, entès per estàndard de la publicació. En l'estàndard concorren els mots de la tribu, perquè la tribu s'entengui. I la tribu porta l'estàndard als seus mots perquè, en entendre's, se sàpiga una.
2. Els textos informatius es redacten de forma clara, concreta, senzilla i curta.
3. Hauria de ser criteri de no utilitzar mots no registrats als diccionaris.
4. (Per a evitar barbarismes) El coneixement de diverses llengües, a més de la pròpia, és essencial al periodista català per escriure bé la seva.
5. Utilitzar un llenguatge senzill no equival a utilitzar un llenguatge pobre. Al contrari, és més senzill d'entendre un text amb un nom per a cada cosa, que no un que utilitzi sempre els mateixos mots, quan les coses són vàries.
6. Nombre de mots per frases, segons l'American Press Institute:

Mots de la frase	Comprensió lectora
20	90%
23	70%
27	60%
30	39%
33	31%

Això no obliga a escriure frases curtes. Però avisa que, com més llarga és, més atenció s'ha de posar a escriure-la amb claredat, concreció i senzillesa

7. L'ordre de l'oració hauria de ser el propi de les llengües llatines: subjecte, verb, complement directe, complement indirecte i circumstancial (seguir l'axioma de Pla: "Si vols escriure que la porta és verda, escriu: "La porta és verda").
8. Utilitzar els adjectius amb tota mena de precaucions; si un substantiu es rumia més que no un verb, un adjectiu s'ha de rumiar amb tota l'atenció de què es disposi en el moment de redactar.
9. Seguir les normes de George Orwell: 1. Evita les metàfores; 2. Entre un mot curt i un de llarg, tria el curt: els curts vénen del carrer, els llargs del llibre; 3. Si pots estalviar-te un mot, estalvia-te'l; 4. De la veu passiva i de la veu activa, tria l'activa; 5. Canvia els mots científics, estranys, estrangers i d'argot per un mot català, si el trobes; i 6. Si en seguir cap d'aquestes normes obtens un text dubtós, no dubtis a trencar-la.

- 10.** Eviteu l'argot, tret de les citacions.
- 11.** Els informatius són el moll de l'os del periodisme, entès, i aquesta definició ha de resultar espantosament ingènua, com l'ofici d'explicar a tothom allò que passa.
- 12.** *Noves* és el primer nom de la notícia; *novetat*, és el que, ingènuament una altra vegada, consideren els periodistes que tothom vol, començant per ells mateixos. La notícia, doncs, una informació curta d'un fet nou.
- 13.** La crònica comporta un criteri personal, encara només sigui el de triar tal informació i no tal altra, o el de l'ordenació de notícies, o el de descobrir el fil que les relaciona. O el de crear-lo. sigui com sigui, el cronista explica allò que veu i allò que sent. El fet de ser obra signada per una persona obliga a aquesta persona a ser honesta ella mateixa.
- 14.** El reportatge és un informe més que no una informació. Té l'origen en una informació prèvia a l'interès de la qual és encara vigent, sovint acrescut. N'investiga aquelles circumstàncies que un primer moment no s'han vist, o que s'han vist poc, o que no es deixaven veure amb presses.
- 15.** L'avís informa del que és segur que passarà: no hi ha res més segur que el torns de guàrdia de les farmàcies, la cartellera dels espectacles o l'hora dels funerals. A l'avís no li cal massa imaginació per part del redactor.
- 16.** L'entrevista: gènere aparentment mixt, ja que si el periodista ha de cercar el màxim d'informació que pugui extreure d'un personatge que és notícia, el personatge, en canvi, és lliure d'informar i se sent inclinat a opinar. I el lector vol peix.
- 17.** *Home*: si és possible, substituïu-lo per *humanitat*, *persona* i d'altres, quan es refereix a la raça humana en general o a un dels seus membres sense necessitat de precisar-ne el sexe. Si no, paciència. No dupliqueu el subjecte dient "l'home i la dona", "els homes i les dones".
- 18.** *Menys*: no tant. *Menys* grinyola, de vegades amb raó. El contrari de més és, sovint, no tant. I de vegades, més poc.
- 19.** Països Catalans: nom discutit de la nostra nació, i potser discutible. A principis d'aquest segle els suecs, com els noruecs, es discutien entre ells sobre com escriure el nom del seu país.
- 20.** Possessiu: enemic del català. Suprimeix-lo així que badi. La gent s'eixuga el cap amb el mocador, i si no és seu ja ho dirà.

6 Alacant es retroba amb la seua llengua

Manuel Lillo

El Temps, 26/02/2016

<http://www.eltmps.cat/ca/notices/2016/02/alacant-es-retroba-amb-la-seua-llengua-13594.php>

L'equip de govern d'Alacant ha plantejat un seguit d'iniciatives destinades a reviscolar el català a la ciutat. Després de 20 anys de poder ininterromput del PP, les entitats cíviques defensores de la llengua autòctona per fi compten amb el suport de l'Ajuntament. Tant l'equip consistorial com les entitats coincideixen a demanar que Alacant s'identifique més amb la seua llengua. "Cal fer normal allò que hauria de ser normal".

"Mando que desde ahora en adelante se estiendan los motes en Idioma Castellano, con las expresiones y formalidades prevenidas en las visitas antecedentes, con apercibimiento de que, por cada Mote que se hallase escrito en valenciano será multado el Cura ó Teniente que le hubiere escrito, en una libra de esta Moneda para el gasto de Cera del Altar del SSmo. Sacramento".

Aquesta cita textual és responsabilitat del bisbe de la diòcesi d'Oriola. Amb competències religioses sobre la ciutat d'Alacant, la concatedral de Sant Nicolau rebia aquesta sentència que no inclou cap més matís. Era l'any 1740 i Alacant ja s'havia immers en un procés de castellanització que es prolongava sense altre destí que la consolidació. L'ordre és ben antiga, però mostra la dinàmica d'aquells que exercien el poder sobre la ciutat: el castellà havia de substituir el català. Sense excepció. Cap àmbit havia de quedar exclòs d'aquesta política. Amb més o menys fermesa, la castellanització d'Alacant ha estat promoguda al llarg del temps per les instàncies més altes.

Ara, però, les coses semblen voler canviar. Entitats com Acció Cultural del País Valencià, La Cívica-Escola Valenciana o l'Institut d'Estudis Catalans comencen a comptar amb el suport de l'equip municipal. Fins al canvi de govern, les iniciatives de totes aquestes associacions havien rebut la indiferència més intencionada de l'Ajuntament, que tractava de reduir-les al màxim anonimat possible per la via de la passivitat.

Les actituds, ara, són ben distintes. L'Ajuntament d'Alacant és conscient de la manca de polítiques destinades a potenciar la identificació de la ciutat amb la seua llengua autòctona. Alacant parla català des de la seua gent gran –que a poc a poc ens van deixant– i des de la consciència d'un jovent minoritari que tracta de mantenir la flama lingüística amb un esforç tan seriós com alegre. El suport oficial se suma ara a aquesta minoria cada cop menys insignificant. [...]

Recuperar l'àmbit familiar

Tot plegat ha trobat, per fi, el suport del govern local. Aquest setmanari ha contactat amb dues persones que representen les entitats defensores del català a Alacant: Brauli Montoya, director de la delegació de l'Institut d'Estudis Catalans a la ciutat, i Ismael Vicedo, membre de la junta directiva de La Cívica-Escola Valenciana a la comarca de l'Alacantí

Montoya, catedràtic de Filologia Catalana de la Universitat d'Alacant, assegura que caldran "diverses legislatures com aquesta per poder assolir l'objectiu". "El procés d'interrupció de transmissió familiar del valencià que es va iniciar a Alacant a mitjan segle XIX va allargar-se, si fa no fa, fins a pràcticament el darrer terç del segle XX. Desfer aquest camí ha de ser necessàriament costós". Montoya insisteix en la necessitat de recuperar el català a l'àmbit familiar. "Quan una llengua es perd a la llar, costa molt de recuperar-la de nou. L'Ajuntament ha d'incidir en aquest àmbit, que sens dubte és el més difícil".

Una de les fórmules que proposa el professor per poder resoldre aquesta equació és l'eficàcia de les sessions de conversa impulsades pel consistori i les entitats cíviques. "No podem entrar dins de les cases, però sí que podem, per exemple, vincular les sessions de conversa de la gent gran amb les escoles de línia en valencià, per fer que pares i fills facen servir la llengua amb la màxima normalitat".

Aquesta és una altra de les condicions fonamentals que plantegen els dos testimonis. Vicedo explica que l'entitat que representa sempre ha treballat en aquest sentit. "La gent ha de poder comptar amb condicions per poder utilitzar el valencià en tots els espais: el cinema, el teatre, el comerç...". Per al representant de La Cívica-Escola Valenciana, un dels reptes que cal fer realitat és el de "la desaparició del tòpic que el valencià només existeix a les aules, de manera que la gent no trobe entrebancs a l'hora d'emprar la nostra llengua en l'àmbit quotidià".

Brauli Montoya, que és autor d'una important quantitat de llibres que tracten la qüestió del català a Alacant, també incideix en aquest aspecte. "Durant els últims anys, el valencià a Alacant es reduïa sobretot a l'àmbit foguerer, i quan una llengua s'encasella en un camp determinat, el seu destí és la marginació".

[Llegiu el reportatge complet a la revista *El Temps*](#)

7 Injeccions nutritives

Magí Camps

La Vanguardia, 16/02/2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/letra-pequena/20160215/302159659069/tomate-tomatiga-tomaquet.html>

El 1937, Fred Astaire i Ginger Rogers van estrenar la pel·lícula *Ritme boig* (*Shall we dance?*), que incloïa un número memorable compost per George Gershwin i Ira Gershwin: *Let's call the whole thing off*. Segurament és un títol poc conegut per a la majoria, però si sentiu “You like tomato and I like tomato”, pronunciats tots dos tomàquets de manera diferent (/tomáto/ i /toméito/, perquè m'entengueu), segur que molts recordareu les versions que també van immortalitzar Billie Holiday i Ella Fitzgerald amb Louis Armstrong.

La cançó fa un joc amb unes quantes paraules pronunciades de manera diferent segons el dialecte anglès que es parli, entre les quals els mots precolombins *tomàquet* i *patata*. El nàhuatl, dit també asteca clàssic, era la llengua parlada a la vall de Mèxic al temps de la conquesta dels espanyols. La llengua dels súbdits de Moctezuma ens ha regalat la paraula *tomàquet*. A banda dels italians i el seu *pomodoro*, en castellà, francès, portuguès, alemany i eusquera la trobem amb una mateixa grafia: *tomate*. I en anglès, *tomato*, pronunciat cadascun a la seva manera.

Aquesta unitat interlingüística del *tomate* contrasta amb la sorprenent varietat dialectal del català. Joan Coromines afirma que del castellà va passar al català amb la forma *tomàtec*, però a partir d'aquí el trobem repartit per tot el domini lingüístic tant en formes masculines com femenines i amb variacions gràfiques per a tots els gustos: *tomàquet*, *tomaca*, *tomata*, *tomàtec*, *tomàtica*, *tomàtigat* i *domàtiga*, amb divorci menorquí entre Maó (*tomàtic*) i Ciutadella (*tomàtiga*). Però a l'hora de cuinar, una llàgrima, que deia Josep Pla: “En la cuina, poc tomàquet: el just per evitar que tota la resta quedi malmenada”.

Potser per això el vam incorporar a una menja que ha esdevingut símbol del país, el pa amb tomàquet, inventat per aprofitar el pa que havia quedat sec de dies abans: tota una filosofia de la vida. Convertit en plat nacional, doncs, amb tot el que això comporta, encara hi vam fer un pas més: el vam elevar a la categoria d'aliment ple de virtuts sanadores gairebé miraculoses, fins al punt que quan algú rep una sobredosi d'energia per una bona notícia o per un èxit, diem que ha rebut una injecció de pa amb tomàquet.

La manacorina Maria-Antònia Oliver, quan dimecres va saber que havia estat reconeguda amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (quarta dona de 48 premiats), va confessar que el guardó l'esperonava per tornar a escriure: "El premi ha estat una injecció a la vena de pa amb oli, amb tomàtiga i olives". Varietats per a tots els gustos sota la mateixa capa del sol.

8 Un altre grapat

- ▶ Taula rodona ["El futur dels estudis de Filologia Catalana: formació i professions. Els estudiants de les universitats valencianes pregunten"](#), dia **3 de març de 2016**, a les 19:00 h, a la Sala de Graus "Enric Valor" de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació de la Universitat de València.
- ▶ ["Deu curiositats sobre el 29 de febrer \(i una d'addicional\)"](#) (*VilaWeb*, 29/02/2016)
- ▶ Ferran Suay, ["Responsabilitat lingüística proporcional"](#) (*La Veu del País Valencià*, 09/02/2016)
- ▶ Carles Sabaté, ["El català, de nou exclòs de la prova per exercir d'advocat"](#) (*El Punt Avui*, 17/02/2016). El Ministeri de Justícia torna a incomplir l'acord amb les autonomies per permetre la prova en català.
- ▶ Isabel-Clara Simó entrevistada per Josep Rexach Fumanya: ["La nostra llengua està en perill de mort"](#) (*VilaWeb*, 08/02/2016). L'escriptora alcoiana acaba de publicar la novel·la *Jonàs*.